

Achter het gordijn van de tijd

William Marrion Branham

Achter het gordijn van de tijd

Onlangs 's morgens lag ik in mijn bed. En ik was . . . had geslapen en ik droomde dat Joseph ziek was en ik had hem opgenomen om voor hem te bidden. En toen ik wakker werd, was ik erg ontsteld. Ik zei: “Wel, misschien zal Joseph ziek gaan worden.”

En ik keek, voor mij uitgaande in een donkere schaduw, liever gezegd van een bruinachtige kleur. En het scheen alsof ik het was. En ik keek ernaar. En er achteraan komend was Iemand in het wit en dat was Hij. Ik keek in de richting van mijn vrouw om te zien of ze wakker was, zodat ik het haar kon tonen of zij het visioen kon zien. Maar ze sliep.

Ik zei: “O, het spijt mij Heer. Maar dat is mijn leven geweest, U moest mij voortdrijven tot alles wat ik heb gedaan. Elke keer dat er iets zou gebeuren, dacht ik dat U het was die het deed. En ik besef dat het satan was die probeerde me ervan weg te houden.” Ik zei: “Als U mij slechts kon leiden.” En toen ik keek, zag ik het innemendste gelaat dat ik ooit van een mens zag. Hij was vóór mij en keek om. Hij hief Zijn hand op en pakte de mijne vast en begon *deze* kant op te gaan. Het visioen verliet mij. Vorige zondagochtend was, werd ik vroeg wakker. Dat was op zaterdag, dit visioen. Op . . .

Altijd gepiekerd, ik heb altijd aan sterven gedacht. Ik, die vijftig ben, mijn tijd is niet. . . geloof ik niet dat

al te lang was. En ik vroeg mij af wat ik in die theofanie, hemels lichaam, zou zijn. Zou het zijn dat ik mijn dierbare vrienden zou zien en een kleine witte nevel voorbij zien gaan en zeggen: “Daar gaat Broeder Neville”, en hij niet zou kunnen zeggen: “Hallo, Broeder Branham?” En wanneer Jezus kwam, dan zou ik weer mens zijn. Ik dacht dat dikwijls.

Ik droomde dat ik ginds in het westen was. En ik kwam naar beneden door een kleine plek met salie-struiken en mijn vrouw was bij mij en we waren aan het vissen geweest op forel. En ik stopte en—en opende het hek. En de luchten waren zo prachtig. Ze zagen er niet uit zoals hier boven de vallei. Ze waren blauw en de mooie witte wolken. En ik zei tot de vrouw, ik zei: “We behoorden hier lang geleden te zijn geweest, lieveling.” Ze zei: “Omwille van de kinderen zouden we het hebben ontmoet, Billy.” Ik zei: “Dat is zo . . .” En ik werd wakker.

Ik dacht: “Ik droom zoveel! Ik vraag mij af waarom?” En ik keek omlaag en zij lag naast mij.

En ik richtte mij op van mijn kussen, zoals veel van u mensen hebben gedaan, legde mijn hoofd op de—de plank aan het hoofdeinde van het bed en legde mijn handen achter me. En ik lag daar zo op deze manier. En ik zei: “Wel, ik vraag me gewoon af wat het zal zijn, de andere zijde. Ik ben al vijftig en ik heb nog niets gedaan. Als ik slechts iets kon doen om de Here te helpen, want ik weet dat ik niet sterfelijk zal zijn. De helft van mijn tijd is minstens voorbij, of meer dan de helft. Als ik leef

om zo oud te worden als mijn familie, is de helft van mijn tijd al voorbij.” En ik keek rond. En ik lag daar, van plan om op te staan. Het was omstreeks zeven uur. Ik zei: “Ik geloof dat ik naar de gemeente zal gaan vanmorgen. Als ik schor ben, zou ik graag Broeder Neville horen prediken.”

Dus ik zei: “Ben je wakker, lieveling?” En ze sliep erg vast.

En ik wil dat u dit niet mist. Het heeft mij veranderd. Ik kan niet dezelfde Broeder Branham zijn die ik was.

En ik keek. En ik hoorde Iets wat bleef zeggen: “U begint pas. Bind de strijd aan. Blijf gewoon aanhouden.”

Ik schudde mijn hoofd een ogenblik. Ik dacht: “Wel, ik ben waarschijnlijk gewoon op deze manier aan het denken.” Weet u, iemand kan zich wat dingen verbeelden. En ik zei: “Ik heb me dat waarschijnlijk gewoon verbeeld.”

En zei: “Bind de strijd aan. Blijf doorgaan. Blijf doorgaan.”

Ik zei: “Misschien zei ik het.” En ik beet op mijn lippen en deed mijn hand voor mijn mond.

En daar kwam Het opnieuw, zei: “Blijf slechts doorgaan. Als u slechts wist wat er aan het eind van de weg was!”

En het scheen alsof ik Graham Snelling kon horen of iemand die dat lied zong op deze manier. Ze zingen het hier, Anna Mae en u allen.

Ik heb heimwee en ben weemoedig
en ik wens Jezus te zien,
Ik zou graag die liefelijke klokken
van de ankerplaats horen luiden,
Het zou mijn pad verlichten en zou
alle vrees doen verdwijnen,
Heer, laat mij achter het gordijn van
de tijd kijken.

U hebt het hier in de gemeente horen zingen.

En ik hoorde Iets zeggen: “Zou u graag eens achter het gordijn willen zien?”

Ik zei: “Het zou me zoveel helpen.”

En ik keek. In alleen maar een ogenblik, ik . . . In één zucht was ik gekomen in een kleine plaats die glooide. Ik keek om en daar lag ik in het bed. En ik zei: “Dit is een vreemd iets.”

Nu, ik zou niet willen dat u dit navertelt. Dit is voor mijn gemeente, of mijn schapen waarover ik de herder ben. Of het was dat ik in dit lichaam was of erbuiten, of het een overplaatsing was, het was niet zoals enig visioen wat ik ooit had. Ik kon Daarheen zien, en ik kon hierheen zien.

En toen ik die kleine Plaats bereikte, had ik nog nooit zoveel mensen gezien die kwamen aanlopen, die riepen: “O, onze dierbare broeder!”

En ik keek. En jonge vrouwen, misschien voor in de twintig, achttien tot twintig, die hun armen om me heen sloegen en riepen: “Onze dierbare broeder!”

Hier kwamen jonge mannen in de schittering van hun jonge mannelijkheid. En hun ogen glinsterden en zagen eruit als sterren op een donkere avond. Hun tanden wit als parel. En ze riepen en grepen me vast en riepen: “O, onze dierbare broeder!”

En ik stopte en ik keek. En ik was jong. Ik keek terug naar mijn oude lichaam wat daar lag, met mijn handen achter mijn hoofd. Ik zei: “Ik begrijp dit niet.”

En deze jonge vrouwen sloegen hun armen om me heen. Nu, ik besef dat dit een gemengd gehoor is en ik zeg dit met de liefelijkheid en met de zachtheid van de Geest. Mannen kunnen hun arm niet om vrouwen heen slaan zonder een menselijk gevoel; maar het was Daar niet. Er was geen gisteren noch morgen. Ze werden niet vermoeid. Ze waren . . . ik heb in heel mijn leven nooit zulke knappe vrouwen gezien. Hun haar kwam tot aan hun middel; lange rokken tot hun voeten. En ze omhelsden me gewoon. Het was geen omhelzing zoals zelfs mijn eigen zuster, die daar zit, me zou omhelzen. Ze kusten mij niet en ik kuste hen niet. Het was iets waarvoor ik - ik de - de woordenschat niet heb, ik heb de woorden niet om het te zeggen. “Volmaaktheid” zou het niet raken. “Verheven” zou er zelfs nergens aan kunnen tippen. Het was iets wat ik nooit . . . U zult Daar gewoon moeten zijn.

En ik keek *deze* kant op en *die* kant. En ze kwamen bij duizenden. En ik zei: “Ik begrijp dit niet.” Ik zei: “Welnu, ze . . .”

En hier kwam Hope. Dat was mijn eerste vrouw. Zij rende en zei nooit: “Mijn man.” Ze zei: “Mijn dierbare broeder,” toen ze me omhelsde. Er stond daar nog een vrouw die me omhelsde en toen omhelsde Hope deze vrouw en iedereen. . . En ik dacht: “O, dit moet iets anders zijn. Het kan niet zijn. . . Er is iets. . .” Ik dacht: “O, zou ik ooit weer terug willen naar dat oude karkas?”

Toen keek ik rond. Ik dacht: “Wat is dit?” En ik keek, heel goed. En ik - ik zei: “Ik - ik kan dit niet begrijpen.” Maar Hope scheen te zijn als een, o, een eregast. Ze was niet anders, maar gewoon als een eregast.

En toen hoorde ik een Stem die tot mij sprak, die in de kamer was, zei: “Hetgene wat u predikte was de Heilige Geest. Dit is volmaakte Liefde. En niets kan Hier binnenkomen zonder Dat.”

Ik ben er vaster van overtuigd dan ooit in mijn leven, dat er volmaakte Liefde voor nodig is om Daar binnen te gaan. Daar was geen jaloezie. Daar was geen vermoeidheid. Daar was geen dood. Ziekte kon Daar nooit binnenkomen. Sterfelijkheid kon - kon u nooit oud maken. En de. . . Ze konden niet huilen. Het was gewoon één vreugde.

“O, mijn dierbare broeder.” En ze namen me op en zetten me op een hele grote hoge plaats.

Ik dacht: “Ik droom niet. Ik kijk terug naar mijn - mijn lichaam dat daar op het bed neerligt.”

En ze zetten me daar op. En ik zei: “O, ik hoorde hier niet op te zitten.”

En hier kwamen vrouwen en mannen van beide kanten, gewoonweg in de bloei van hun jeugd, roepend. En één vrouw stond daar en ze riep: “O, mijn dierbare broeder! O, we zijn zo gelukkig u Hier te zien.”

Ik zei: “Ik begrijp dit niet.”

En toen zei die Stem, die van boven mij sprak: “Weet u dat er in de Bijbel staat geschreven, dat ‘de profeten werden vergaderd met hun volk?’ ”

En ik zei: “Ja, ik herinner me dat in de Schriften.”

Zei: “Wel, dit is wanneer u zult samenkomen met uw volk.”

Ik zei: “Dan zullen ze werkelijk zijn en ik kan hen voelen.”

“O, ja.”

Ik zei: “Maar er zijn miljoenen. Er zijn niet zoveel Branhams.”

En die stem zei: “Zij zijn geen Branhams. Zij zijn uw bekeerlingen. Dat zijn degenen die u tot de Here hebt geleid.” En zei: “Sommigen van die vrouwen van wie u vindt dat ze zo mooi zijn, waren ouder dan negentig jaar toen u hen tot de Here leidde. Geen wonder dat ze roepen: ‘Onze dierbare broeder!’”

En zij riepen plotseling: “Als u niet was gegaan, zouden wij Hier niet zijn.”

Ik keek rond. Ik dacht: “Wel, ik begrijp het niet.”

Ik zei: “O, waar is Jezus? Ik wil Hem zo graag zien.”

Ze zeiden: “Nu, Hij is een beetje hoger, recht omhoog, *die* kant op.” Zeiden: “Op een dag zal Hij tot u komen.” Ziet u? Zei: “U werd gezonden als leider. En God zal komen. En als Hij dat doet, zal Hij u oordelen in overeenstemming met wat u hen leerde, ten eerste: of ze binnengaan of niet. Wij zullen binnengaan in overeenstemming met uw onderwijzing.”

Ik zei: “O, ik ben zo blij. En Paulus, moet hij op deze wijze staan? Moet Petrus op deze manier staan?”

“Ja.”

Ik zei: “Dan heb ik elk Woord gepredikt wat zij predikten. Ik heb er nooit van verschild, van begin tot eind. Waar zij doopten in de Naam van Jezus Christus, deed ik het ook. Waar zij de doop van de Heilige Geest leerden, deed ik het ook. Wat zij ook leerden, ik deed het ook.”

En die mensen riepen en zeiden: “Wij weten dat. En we weten dat we op een dag met u terug zullen gaan naar de aarde.” Zeiden: “Jezus zal komen, en u zult worden geoordeeld naar het Woord wat u ons predikte. En dan, als u wordt aanvaard op dat moment, wat u zult worden,” en zeiden: “dan zult u ons aan Hem voorstellen als uw zegetekenen van uw bediening.” Zeiden: “U zult ons naar Hem toe leiden en tesamen zullen we teruggaan naar de aarde om voor altijd te leven.”

Ik zei: “Moet ik nu terugkeren?”

“Ja, Maar blijf doorgaan.”

Ik keek. En ik kon de mensen zien, net zo ver als ik kon zien, nog steeds komend, wilden me omarmen, roepend: “Onze dierbare broeder!”

Juist toen zei een Stem: “Allen die u ooit hebt liefgehad, en allen die u ooit liefhadden, heeft God u Hier gegeven.” En ik keek. En hier kwam mijn oude hond aanlopen. Hier kwam mijn paard en legde zijn hoofd op mijn schouder en hinnikte. Zei: “Allen die u ooit liefhad en allen die u ooit liefhadden, heeft God in uw hand gegeven door uw bediening.”

En ik voelde mijzelf weggaan van die prachtige Plaats.

En ik keek rond. Ik zei: “Ben je wakker, lieveling?” Ze sliep nog.

En ik dacht: “O God! O help me, o God. Laat mij nooit over één Woord een kompromis sluiten. Laat me helemaal precies op dat Woord blijven en Het prediken. Ik maak me er geen zorgen over wat komt of gaat, wat iemand, wie ook, doet; hoevele Sauls of zonen van Kis er opstaan, hoeveel *dit*, *dat*, of wat *anders*. Laat mij Heer, doordrukken tot die Plaats. Alle vrees des doods. . .

Ik zeg dit met mijn Bijbel voor me, deze morgen. Ik heb daar een kleine jongen, vier jaar oud, om te worden opgevoed. Ik heb een meisje van negen jaar en een teenager waarvoor ik dankbaar ben, die de weg van de Here is opgegaan. God, laat mij leven om hen op te voeden in de vreze van God.

Meer dan dat, schijnt de hele wereld tot me te roepen, negentig jaar oude vrouwen en mannen en alle soorten: “Als u niet was gegaan, zouden wij Hier niet zijn geweest.”

En God, laat mij de strijd verheviggen. Maar als het komt tot sterven, ben ik niet meer. . . . Het zou een vreugde zijn, het zou een genoegen zijn, om binnen te gaan vanuit dit bederf en deze schande.

Als ik ginds boven, honderd biljoen mijlen hoog, een vierkant blok kon maken, en dat is volmaakte Liefde; elke stap deze kant op wordt het smaller, totdat we naar beneden komen waar wij nu zijn. Het zou gewoon min of meer een schaduw van bederf zijn, dat kleine iets wat wij kunnen gevoelen en voelen dat er ergens iets is. We weten niet wat Het is.

O, mijn dierbare vrienden, mijn geliefden, mijn lievelingen van het Evangelie, mijn verkregen kinderen tot God, luister naar mij, uw voorganger. U, ik wilde dat er de een of andere manier was dat ik het aan u kon uitleggen. Er zijn geen woorden; ik zou het niet kunnen vinden; het wordt nergens gevonden. Maar vlak achter deze laatste ademtocht ligt het allerheerlijkste iets wat u ooit. . . . Er is geen wijze om het uit te leggen. Er is geen manier voor. Ik kan het gewoon niet doen. Maar wat u ook doet vriend, leg al het andere opzij, totdat u volmaakte Liefde krijgt. Kom tot een plek dat u iedereen kunt liefhebben, elke vijand, al het andere.

Dat ene bezoek Daar, heeft van mij een ander mens gemaakt. Ik kan nooit, nooit, nooit dezelfde Broeder Branham zij die ik was. Of de vliegtuigen nu schudden, of de weerlicht nu flitst, of de spionnen nu een geweer op me gericht hebben. Wat het ook is, het maakt niet uit. Ik zal de strijd aanbinden door de genade van God. Terwijl ik het Evangelie predik aan elk schepsel en iedere persoon, wat ik kan, hen overhalend naar dat prachtige Land ginds.

Het mag moeilijk schijnen. Het mag misschien een heleboel energie kosten. Ik weet niet hoeveel langer. We weten het niet, lichamelijk gesproken. De . . . Vanuit mijn onderzoek onlangs, zei hij: “U hebt vijftientig jaren van hard, goed leven gehad. U bent solide.” Dat hielp mij. Maar o, dat was het niet. Dat is het niet. Het is iets *hier* van binnen. Deze vergankelijkheid moet onvergankelijkheid aandoen. Dit sterfelijke moet onsterfelijke aandoen.

Zonen van Kis mogen opstaan. Ik . . . Alle goede dingen die ze doen, ik heb er niets verkeerd tegen te zeggen, geven aan de armen en aan liefdadigheid. En bedenk wel, Samuël zei tot Saul: “Gij zult evenzo profeteren.” En velen van die mannen zijn grote machtige predikers, kunnen het Woord prediken als aartsengelen. Maar toch was het niet Gods wil. God zou hun Koning zijn. Broeder, zuster, laat de Heilige Geest u leiden.

Laten we onze hoofden even een ogenblik buigen.

Ik heb zo'n heimwee, ben zo weemoedig, en ik wil Jezus zien,
Ik zou graag die liefelijke klokken van de ankerplaats horen klinken;
Het zou mijn pad verlichten en zou alle vrees doen verdwijnen;
Heer, laat ons voorbij het gordijn van de tijd kijken.

Heer, laat mij voorbij het gordijn van zorgen en vrees kijken,
Laat mij dat zonnig klare klimaat zien;
Het zou ons geloof versterken en alle vrees doen verdwijnen;
Heer, laat hen kijken achter het gordijn van de tijd.

Ik ben er zeker van Heer, als deze kleine gemeente deze morgen even voorbij het gordijn zou kunnen kijken! Geen droefheid onder hen; zou er nooit kunnen zijn. Geen enkele ziekte; niets dan volmaaktheid. En het is slechts één ademtocht tussen hier en Daar, van hoge leeftijd tot jeugd, van tijd tot Eeuwigheid; van een moeite van morgen en een zorg van gisteren tot de tegenwoordige tijd van Eeuwigheid, in volmaaktheid.

Ik bid, God, dat U elke persoon hier wilt zegenen, als hier diegenen zijn Heer, die U niet kennen op die wijze van Liefde. En waarlijk, Vader, niets zou ooit die heilige Plaats kunnen binnengaan zonder dat soort Liefde, de nieuwe Geboorte, de wedergeboorte . De

Heilige Geest, God, is Liefde en we weten dat dat waar is. Het geeft niet of we bergen verzetten door ons geloof, of we grote dingen deden, nog steeds zonder Dat daar, zouden we nooit die grote ladder ginds kunnen beklimmen. Maar met Dat, zal Het ons opheffen boven deze aardse zorgen. Ik bid, Vader, dat Gij de mensen hier zult zegenen.

En sta toe, dat elke persoon die mij deze morgen deze Waarheid heeft horen vertellen, Gij mijn getuige zijt Heer, zoals Samuël vanouds: “Heb ik hen ooit iets in Uw Naam verteld, dan dat het waar was?” Zij zijn de rechters. En ik vertel ze nu Heer, dat U mij hebt meegenomen naar dat Land. En Gij weet dat het waar is.

En nu Vader, als er enigen zijn die U niet kennen, moge dit het uur zijn dat ze zeggen: “Here, leg binnenin mij de wil, om Uw wil te zijn.” Sta het toe Vader.

En nu, u, met uw hoofden gebogen, zou u uw handen willen opheffen en zeggen: “Bidt voor mij, Broeder Branham; Gods wil binnenin mij.”

Nu, terwijl u daar precies bent waar u bent, gewoon heel liefelijk, waarom zegt u niet gewoon tot Vader: “God, binnenin mijn hart, vandaag, verzaak ik alle dingen van de wereld. Ik zweer alles af om U lief te hebben en U heel mijn leven te dienen. En van deze dag af zal ik U volgen in elk Schriftgedeelte van Uw Bijbel.” Als U niet bent gedoopt in de Christelijk doop: “Ik wil het, Heer.”

“Als niet de Heilige Geest nog niet ontvangen heb . . .” Gij zult weten wanneer gij Het hebt ontvangen.

Het zal u geven, Het zal u de zekerheid en de Liefde geven die u nodig hebt. O, u mag anders hebben gedaan, sensaties hebben gehad, u zou gejubeld mogen hebben of in tongen gesproken, wat fijn is. Maar als die Goddelijke Liefde er niet is, geloof me nu, zeg: “Heer, leg binnenin mijn hart en in mijn ziel het zich uitstrekken naar Uw Geest, opdat ik zou mogen liefhebben en eren en vandaag die Goddelijk Liefde in mijn hart hebben, die me mee zou nemen naar dat Land, als mijn laatste ademtocht mij verlaat,” terwijl we bidden. Bidt u zelf nu. Op uw eigen manier, bidt u, vraagt God om dat voor u te doen.

Ik heb u lief. Ik heb u lief. U dierbare mannen met grijs haar die hier zitten, die hard hebben gewerkt en kleine kinderen hebben gevoed! U arme oude mamma’s die de tranen van hun ogen wisten! Laat me u verzekeren, geliefde zuster, zo is het niet achter de andere ademtocht ginds. Ik geloof dat Het absoluut in het vertrek is. Het is gewoon een dimensie waarin we leven. Dit is slechts een bederf waar we nu in leven.

“Maar bewerk mij Here, in Uw wil te zijn.” U bidt, terwijl we samen bidden.

Eerbiedige Heer, op grond van Uw Woord en Uw Heilige Geest, zijn wij zo blij dat we weten waar onze geboorte vandaan komt. Wij zijn blij dat we, “niet uit de wil van een man werden geboren, noch uit de wil van het vlees, maar uit de wil van God.”

En we bidden vandaag Vader, dat dezen die nu vragen om vergevende genade, Uw Geest dat werk zal

doen, Heer. Er is geen manier voor mij om het te doen; ik ben slechts een mens, een andere zoon van Kis. Maar wij hebben U nodig, de Heilige Geest.

God, laat mij zijn als Samuël, iemand die de Waarheid van het Woord vertelt. En U hebt Het tot zover betuigd en ik geloof dat U zult doorgaan zolang als ik trouw blijf aan U.

Mogen zij allen nu Eeuwig Leven ontvangen Vader. Moge deze dag nooit van hen wijken. In het uur, als zij deze wereld komen te verlaten, moge dit, wat ik zojuist tot hen heb gezegd, een werkelijkheid voor hen worden. En zoals wij hier vandaag zitten, sterfelijk, kijkend op ons horloge, denkend aan ons middageten, aan het werk van morgen, aan de zorgen en inspanningen van het leven, die zullen er dan niet zijn. Die zullen allemaal verdwijnen. Er zullen geen zorgen zijn; en één grote vreugde van Eeuwigheid. Geef hen dat soort Leven Vader, iedereen. En moge . . .

Ik vraag U dit Vader, dat elke persoon die hier deze morgen is, die me dit visioen heeft horen vertellen, ik elk van hen aan de andere zijde mag ontmoeten; hoewel hier mannen mogen zijn, die het niet met mij eens zouden mogen zijn, en vrouwen evenzo. Maar Vader, laat ons dat nooit in de weg staan. Mogen wij hen Daarginds ontmoeten, wanneer ook zij aan komen lopen en we elkaar vastgrijpen, roepend: "Onze dierbare broeder." Laat het zijn zoals het Daar werd getoond Here, voor iedereen, alles wat ik liefheb en alles wat mij liefheeft. Ik bid dat het op die wijze zal zijn Heer. En ik heb hen allen lief. Laat hen

verschijnen Vader. Ik bied hen nu Eeuwig Leven aan. Mogen zij hun deel doen om Het te aanvaarden. Want ik vraag het in Jezus' Naam. Amen.

We hebben net een paar ogenblikken om voor de zieken te bidden. Ik zie dat we hier een ziek meisje hebben en een dame in een stoel.

Nu, tot mijn allerdierbaarste broeders, zusters, alstublieft, begrijp mij niet verkeerd. Ik - ik weet niet wat er gebeurde. Ik weet niet wat er gebeurde. Maar God, wanneer ik sterf, laat mij Daarheen teruggaan. Laat me gewoon teruggaan naar die Plaats, is waar ik wil zijn, waar het ook was. Ik probeer niet een Paulus te zijn, die werd opgetrokken in de derde hemel. Ik zeg dat niet. Ik geloof dat Hij gewoon probeerde om mij te bemoedigen, proberend mij iets te geven om me voort te helpen in mijn nieuwe bediening die opkomt.

(Passages uit *De Verworpen Koning*, 15 mei 1960)

VOICE OF GOD RECORDINGS, *Europees kantoor*
Postbus 78, 9520 AB Nieuw-Buinen Nederland

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org